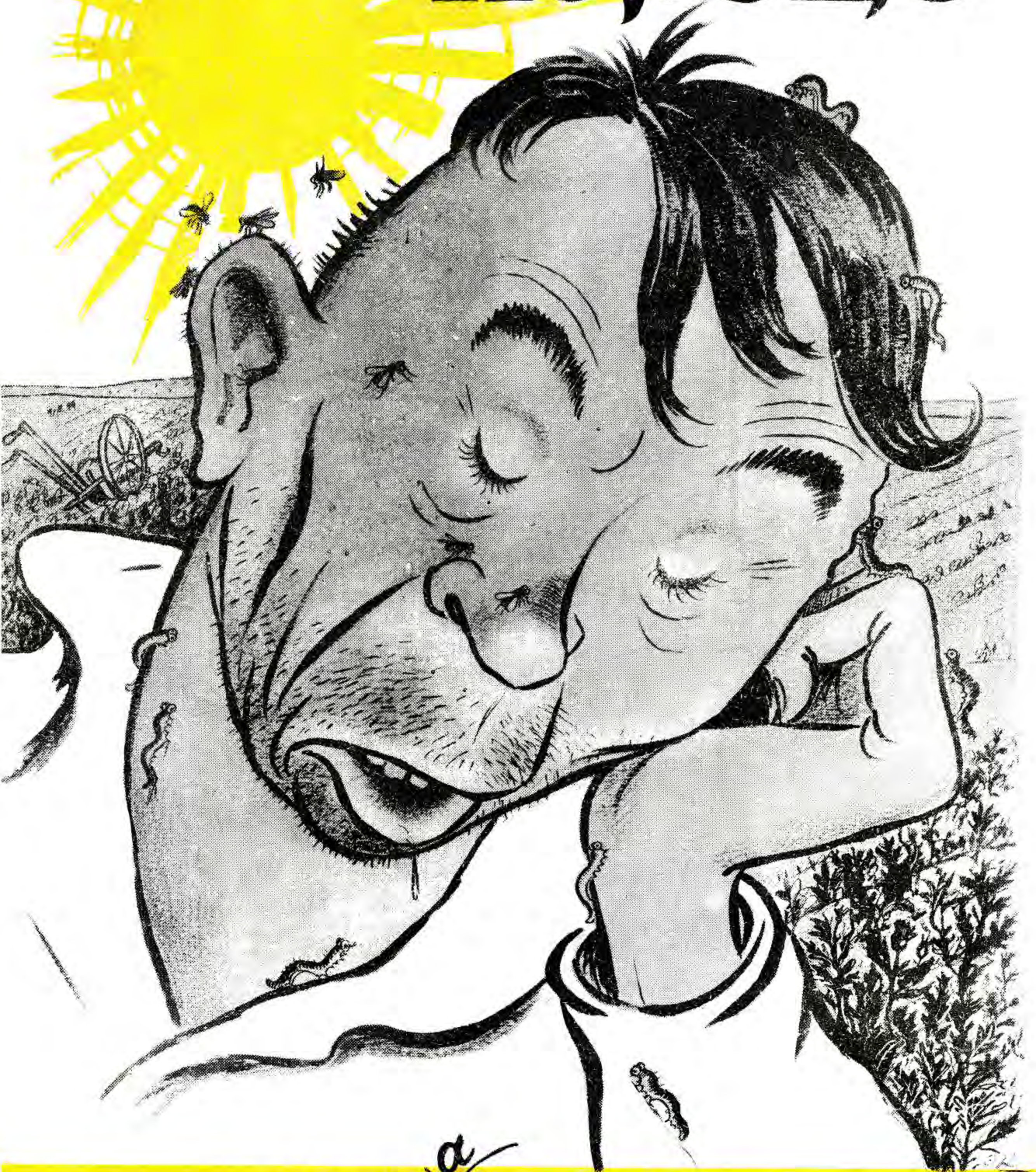

ЦІНА 1 КРБ.

№ 7 (90). КИЇВ, КВІТЕНЬ 1946 р.
ЖУРНАЛ САТИРИ І ГУМОРУ
РІК ВИДАННЯ V

перешць

а
ПРОСАПНА КУЛЬТУРА

Малюнок О. Козюренка

Першоквітнева вахта Дрю Пірсона на Босфорі.

Лежить Химка на лежанці,
А Савка на лавці.
— Вставай, муже, півні піють! —
Каже Химка Савці.

Савка вкрився з головою
Ковдрою на ваті:
— Зовсім, каже, то не півні —
Комарі прокляті.

Вранці Савка сподів ковдри
Носа висував:
Та до Химки й каже: — кнцю,
Вставай, бо світає!

ОБОЄ РЯБОЄ

(Пісня)

— Що ти, котку, схаменися... —
Химка Савці годить.
— Зовсім, каже, не світає,
То лиш місяць сходитьь...

Далі жінку колька схопить,
Чоловіка нежить.
І не знати, хто ж кого там
Врешті перележить.

Дехто каже: — Химка в Савки
Не тесчки — тое...
А ми скажем усю правду:
— Обоє рябоє!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ВСЯ СУТЬ У ВОЗАХ

Спокою віків весна приходить щороку і завжди раз на рік, але десь настання її ще ніхто ніколи точно не вгадував і тому багатьом прихід весни здається несподіваним. Справді, була-була собі зима, так солодко спалося на теплій печі, — раптом усе пішло прахом... Ну, що б на дві-три місяці пізніше! Тоді б усі були готові до зустрічі дорогої гості. А то все чогось не вистачає, чогось не охопили, десь не перевірили...

Що ж потрібно для достойної зустрічі весни?

Скажемо небагато: в основному, потрібен віз. Такий, ми б сказали, комплексний віз, щоб усю сімбу віз. Іменно, віз, а не сани. Сани — теж добряча річ, але в бездоріжжя вони дуже грузнуть у грязюку і ними об'їзятись нелегко. Інша справа віз.

Звичайно, коли б не колеса, з возами теж у гарячу весняну пору клопоту було б. Полотіли б добре.

Віз, щоб він таки справді усю справу віз, повинен мати колеса.

Найкраще мати у возі чотири колеса. Трьох малувато. Були спроби почепити п'яте колесо до воза, але помітного ефекту це не дало. Проте чимало конструкторів невпинно б'ється над цією проблемою, сподіваючись, що вона поведе до добра. І міркують вони так: раз чотири колеса так чи інак знайдуть собі місце у возі, то про них нема чого й турбуватись. П'ятим же колесом можна сміливо перевернути всю допотопну техніку старого воза і хто зна до чого докотяться...

Колесо, щоб воно котилося, повинно мати, принаймні, такі основні частини: ступицю, спиці й обід. Правда, деякі артілі й майстерні сконструювали колеса нового типу: без ободів, або без спиць. В результаті було заощаджено чимало лісоматеріалу і органи прокуратури ними відшукують фонди, щоб відповідно преміювати цих новаторів.

Іноді на місцях з власної ініціативи виробляють, як запчастину до воза, палицю. Нею стромляють у колеса. Навіщо? — наука ще не дала пояснення.

Коли вже мова зайшла про запчастини, то краще вже мати до кожного воза п'яте колесо, на випадок якесь зламається.

Крім колес віз має ще осі, розвори, ящик та днище, яке стромляється для зручності не ззаду, а спереду.

Вся ця складна машина робиться з дерева, і мабуть через це артілям, що не знаходять матеріалу, живучи в лісі, виготовляти вози дуже важко. Їм допомагають відповідні органи.

Коли возів добрячих чимало є в колгоспі, можна вже бути задоволеними і братися до дальшого. Беруть тоді з комор, завгодя і старанно перечищене, добірне, як сонце, посівзерно і вкладають його на новенькі вози. Тим часом з сараїв вихочують дбайливо відремонтовані, вивірені, як годинниковий механізм, сівалки. Душа просто радується, дивлячись на них, як вони виблискують свіжою фарбою під щедрим сонцем! А здалека з поля чути гуркіт трактора, он його видно, — по той бік річки він простеляє за собою чорну смугу ріллі. Обіч нього на всьому просторі артільних ланів люду того, як на святі! Сонце летиться, пісня лине, переливається. Земля парує, пухка, жирна, — наче жива, дихає...

І от виводять із стайні дорідних, угодованих, аж виблискують та танцюють, — вороних, гнідих, сірих... Впрягають у сівалки.

І у вози запрягають. Застоялися за зиму, б'ють копитами копі, натягають віжки, — швидше рушайте!..

— Но! Соколи!

Пішли, рушили. Покотилися вози, — на поле розлоге, на ниви широкі везуть зерно. Мов золото. Мов сонце. Зерно врожай багатого.

Уся суть, як бачите, в возах.

Цими ж возами і врожай возитимем.

Макар ДУДА.

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК

Малюнок В. Гливенка

- Дайте книгу скарг!
- Що сталося? Чим ми вас образили?
- Та ні! Я хочу висловити подяку!

ВИМОГЛИВИЯ ХАЗЯІН

Малюнок В. Литвиненка

— Ну, й голова ж у цьому колгоспі! Хотіли йому меду й воску дати, а він заявляє: «якщо вуликів з своїх матеріалів не зробите — не прийму в колгосп».

С О Н В Р У К У

Хоч довга ніч серед зими,
А він не прокидався.
На Іменинах у куми
Директор загулявся.

Чи недопив, чи перепив
Директор МТС,
Та сон чудний його мутив
Всю ніч і ранок ввесь.

Мов трактористом поступив
Не в себе він, а десь...

Уже розтанули сніги,
І їде в поле він.
Чудові Ворскли береги!..
Він почина загіти.

Іде весняна благодать
На землі золоті.
Тепер покаже — як орать
Наталі Сироті!..

Бо ж він «змагання» почина:
Складали й договір.
Той договір — тепер він зна —
Не вийде в поговор.

А як він трактора веде!
Все поле оживає...
А трактор — п'ять хвилини їде.
А тридцять — спочиває!

Зачха, закашля — та й закляк
Отак сто раз в путі.
Кричить: — Ремонтували ж як
Недолюдки оті!..

І в спину дивиться козам
Наталі Сироті!..

Вона далеко: на горбі,
Через багато гір...
А в неї очі голубі!..
І от — перемага в сівбі
Сусідський ввесь загіти.

Він сам стоїть, як сирота.
Все ремонтує він.
А Сирота... курноса та
Кінчає свій загіти!

Він згадує про матерів,
Клене життя своє,
Клене усіх директорів,
Які на світі є.

Але найбільше — отого,
Що проживає не десь,
А тут: найближчого, свого,
У рідній МТС.

І по дорозі — ще клене.
В майстерню уліта:
— Чорти!.. Зарізала мене
Курноса... Сирота!

І дума журно: «Отепер,
Куди пошлеш сватів!..
Тепер для неї я — помер.
Не трактор — сто чортів!»

Він до директора біжить
(Директор — інший хтось!)
А той — у ліжку ще лежить!
Він підступа... та ось:

Зтяга тому кожух з колін. —
В злобі збило дух!..

... І тут: проснувсь, нарешті,
він!

Зсува з грудей кожух:

— Де валянки? — гука жоні,
Біжу на МТС.
Таке приснилося мені...
То в мене — а не десь!

Терень МАСЕНКО.

„Люблю тебе, моя комето, та не люблю твій довгий хвіст“

(Дещо про весняні перельоти)

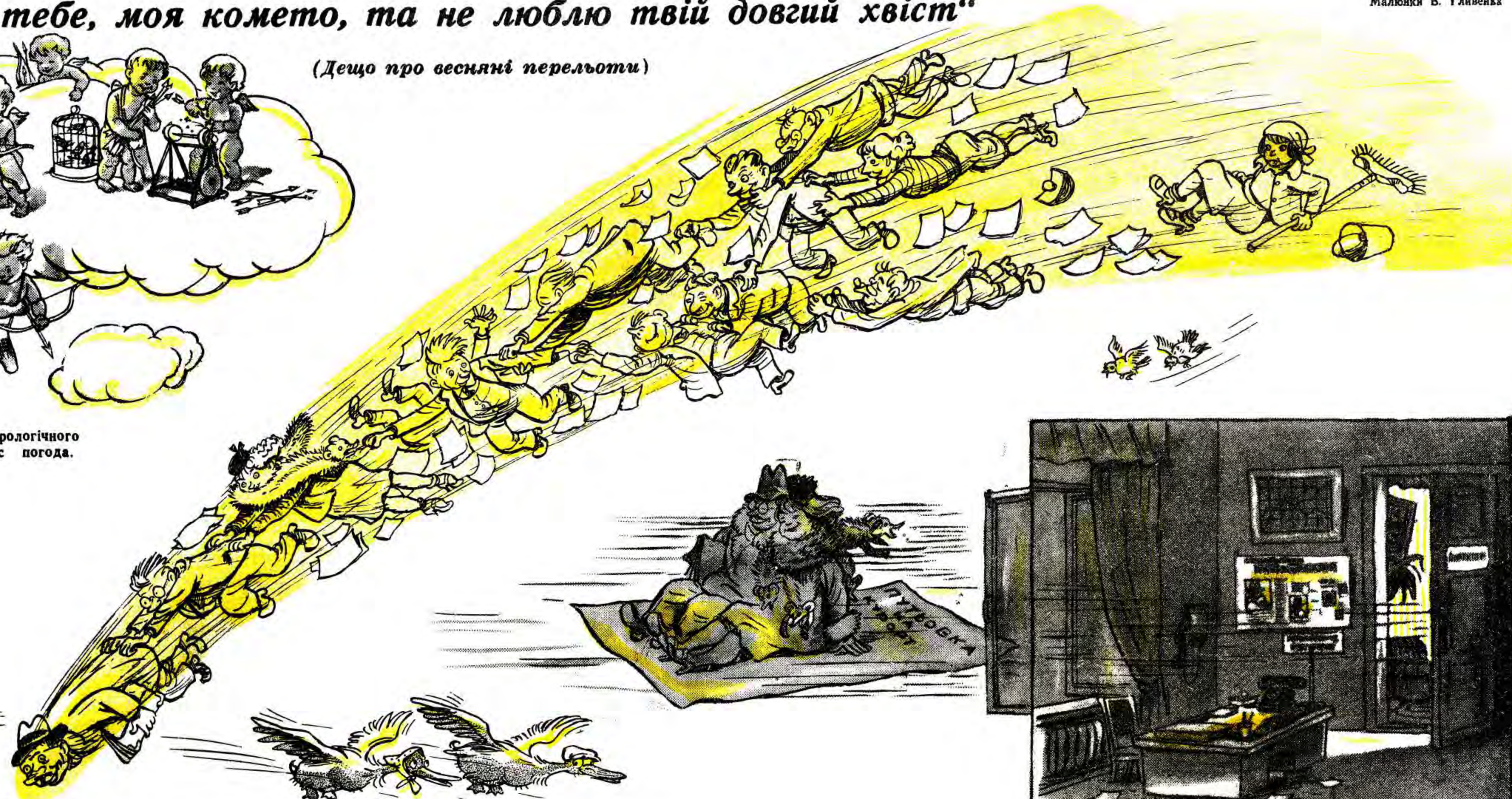

А мур.—За даними метеорологічного бюро — настає для нас погода.

КАРАУА !!!
КОМЕТА...

Переліт комети на нову планету (переміщений зав. летить на нове місце з хвостом старих друзів).

—Швидше лети, старий, бо у чоловіків-мисливців, поки ми не прилетимо, немає підстав від жінок на охоту сховатися.

В зв'язку з виїздом керівного товариша з канцелярією на курорт, установу на місяць закрито.

БУДИЛЬНИК

Сходило сонце. Воно ще не перевалило через дах будинку Свирида Шишки, а стрілки його годинника показували, що воно давно вже мало сховатися за ріжок сараю тітки Христини, в якій, коли пам'ятаєте, торік боліли зуби. Я показав годинника сусідові Івану Песимистенкові. Він глянув і коротко сказав:

- Викиньте!
- А чому? — здивувався я.
- Не оберетесь з ним мороки.
- Понесу до майстерні лагодити.
- Кажу — викиньте!

З Песимистенком я не погодився... Годинника не викинув, а минулої неділі поніс лагодити. Перша майстерня, куди я зайшов, на-

лежала артілі «Ех, прокочу». Артілі ця мала виготовляти брочки, тачанки та інші транспортні засоби, але замість цього відкрила годинникову майстерню під назвою «Точний час».

У «Точному часі» біля маленького віконечка за довгим столом сиділо три майстри. Перед кожним лежало кілька розібраних годинників, купи шестерінок, гвинтики. Я подав годинника крайньому майстрові. Він одкрив кришку й, озброївшись лупою, довго розглядав щось, а потім спитав:

— Довбались?

Я відповів, що ні.

— Не може цього бути! В годинникові відкрито великий клапан, тріснув циліндр і неправильно поставлені стрілки. В таких випадках аварія на транспорті неминуча.

Сказавши, передав годинника другому. Той

покрутив завод, подовбався всередині відкруткою й сказав:

— Тугий завод через пізне «зажиганіє». До того ж заїдає анкерна шестерня. Поспішають, бо вклучені на третю швидкість.

Все це він випалив такою скоромовкою, що я ледве зрозумів, що в годинникові «не зажигаеться» й що заїдає.

Нарешті годинник потрапив до третього майстра. Він з не меншим пристрастям крутив його перед очима, кладав кришками й, змигнувши з ока лупу, степенно заявив:

— Хід у них важкий, бо розхиталися колеса й ржуть колю. Де-не-де тнуть букси. Треба змінити вісь м'ягника, коротка.

Я спитав, скільки коштуватиме, щоб закрити клапан, підправити букси, змінити вісь і т. д. Мені назвали таку суму, що вигідніш було купити нового годинника.

Пішов я шукати іншу майстерню. Дорогою зустрів голову артілі «Ех, прокочу» Ділка Степана Петровича. Питаю, хто в нього працює в майстерні.

— Як хто? — адивовано спитав Ділок, — всі транспортники. Один паровозний машиніст, другий — шофер, а третій — майстер-каретник. Не набрати ж мені в транспортну артіль годинникарів.

Він мав рацію. В іншій майстерні картина була майже та сама. Її тут сиділо три майстри, довбаючи у розібраних годинниках. Той, що оглядав мого годинника, першим сказав:

— Сіли камні. Можемо накувати.

Але другий не погодився з ним. Він заперечив:

— Колеса стукотять не тому, що сіли камні, а тому, що деякі зовсім випали. Коли

хочете, можемо закласти у вибоїні нові камні, можемо й підсальфувати. Йтимуть «як часи». Її не струсне!

Третій майстер, уважно глянувши на кришки годинника, випалив:

— Обов'язково треба пофарбувати кришки, інакше проїсть іржа й потечуть. Який колір любите — блакитний? зелений?

Не попрощавшись, я вийшов із майстерні й глянув на вивіску над дверима. «Ремонт годинників усіх систем артілі «Будильник» — було написано на ній. Все стало зрозумілим. Незрозумілим було лише одне, як до артілі «Будильник» потрапили мірошник.

Майстерня «Білий годинників із дзвоном», що належала промкомбінатові, була в однім приміщенні з перукарнею, хімісткою й цехом по виготовленню коломазі. Відвідувачів там зустрічала особа жіночої статі в зачісці «пер-

манент» і з зеленим манікюром на пальцях. Глянувши на мого годинника, вона драматично вигукнула.

— Ай-ай-ай, як запустили! Треба постригти волоснику, вона у вас довга. Коли хочете, зробимо завивку пружини, хімчистку й змажемо колеса.

— Скільки це коштуватиме? — спитав я. Вона назвала суму. Я зауважив, що дорогоувато й почув у відповідь:

— Без одеколону й пудри буде дешевше.

Я більше не шукав майстерень. Годинника загорнув у ганчірочку й поклав до комоду. Другого дня вийшов на базар і купив півня. Він виявився такої голосистий, що коли гаркне своє ку-ку-рі-ку, то на сусідніх вулицях починають ви́ти собаки.

Півня свого я назвав «Будильник».

М. ДОЛЕНКО.

ТОВАРИШ ІЗ ЦЕНТРУ

Вирішила редакція «Радянське Мистецтво» допомогти Дніпропетровському театру ім. Шевченка художньо вирости. Надіслала туди свого кореспондента-рецензента Юрія Ягничка. Поїздив рецензент, подивився і написав, а «Радянське Мистецтво» у № 8 (46) надрукувало.

Читаємо:

«І все-таки деякі вистави лишають почуття незадоволеності, відчуття провінціальності. У значній мірі цьому сприяють технічні неполадки, недбайливість, що впадає у вічі навіть недосвідченому глядачеві. То завісу «заїсть», і вона запізниться майже на хвилину наприкінці акту, то загуркотить грім не тоді, коли це належить, то щось трапляється із світовим (?!—Ред.) оформленням».

Юрій Ягнич глядач досвідчений. Він відразу бачить корінь. Товариш із центру відразу ба-

чить, в чому провінціалізм і як треба рятувати мистецтво.

Далі рецензент пише так:

«У масових сценах деякі актори, буквально, як то кажуть, не знають, куди руки подіти. В наслідок від постановки, в якій ряд досвідчених акторів створили яскраві й цікаві образи, лишається почуття незадоволення».

Отже, якби завіса піднімалася вчасно, грім гримів тоді, коли треба, і актори махали руками, мистецтво в Дніпропетровську було б на рівні смаків Юрія Ягничка.

Навряд, щоб дніпропетровці вирости від поради рецензента. Та й чи варт було спеціально їздити, щоб таке написати (і надрукувати). Коли б це було надруковано у «Віснику бринзотресту», можливо, це було б і до речі. А «Радянському Мистецтву» не личить. Єй-ей!

„ПАНТОМИМУЮЩАЯ“ АБРАКАДАБРА

23 березня цього року читачів газети «Сталинское Племя» розбудив грюкіт, брязкіт і барабанний бій, який доносився з 4-ої сторінки газети, де було надруковано рецензію Миколи Дубова на постановку балету «Лісова пісня» в столичному театрі опери й балету.

Кинувшись до газети, читачі виявили, що все оце торохтіння йшло від першого до останнього рядка рецензії. Починалося воно з того, що: «Образы, **ВЫРАЖЕННЫЕ** одними средствами, не могут быть механически **ПЕРЕОДЕТЫ** (?!—Ред.) в другие одежды».

Далі якісь інсценувальники «не пытаюсь найти свой поэтический язык, подходили к задаче в лоб» (?!)

Потім рецензент тріскає про те, що:

«Если предшественники «Пісні» («Лілея» «Бісова ніч») еще сохраняют родимые пятна этнографичности, (?! — Ред.), музыкально мало интересны вследствие изобилия непереверенных цитат» (?!).

Не «переваривши» й сам цю мовну підшову, Дубов уже реверансував у бік музики балету: «Музыка М. Скорульского не может быть

КАДР З ФІЛЬМУ «ПРИЗДІТЬ І В ДЗВОНКОВЕ»

До ряду сіл кінопересувки не заїжджали протягом 2 років жодного разу. Деякі райцентри перетворили кінопересувки на постійні нерухоми установи.

Малюнок О. Козюренка

Кіноітудинісюдінесувка.

Ланкова колгоспу «Більшовик», Сумської області, т. Пармузіна Г. А., при плані збору врожаю кок-сагізу 4 цнт з га, зібрала 100 цнт з га і одержує за це, крім усього іншого, 160 пар галош.

Малюнок С. Самума

— І що ви, Горпино Антонівно, робитимете з такою силою галош?

— А я в кожному з них посажу того, хто заперечував можливість зібрати з гектара 100 центнерів кок-сагізу.

уличена (?!—Ред.) в прямом заимствовании у народной песни».

І читачі шукали в рецензії статтей карного кодексу за посереднє запозичення (в прямому ж не «уличена!»).

Не знайшовши карних статтей, вони натрапили на те, що:

«Балетные спектакли зачастую портят резкое несоответствие возможностей различных исполнителей» —

... і знов шукали, що ж, чому «не соответствует»?

Не знайшовши і цього, приголомшені читачі наскочили в рецензії Дубова на твердження:

«Отличительной особенностью спектакля является его монолитность. Здесь отсутствует обычное нанизывание дивертисментных номеров, кое-как склеенных примитивной пантомимой».

...і з мукою пригадували, в яких же саме хороших балетах «присутствует» оте «обычное» нанизывання. Не знайшовши і не пригадавши, вони дізналися далі, що в «Лісовій пісні», «прекрасно разработан третий акт (обычно, в балетах наименее интересный)» (?!).

І вирішили вкрай вимучені читачі звернутись до редактора газети тов. Андрієнка з запитанням: чому в інших балетах «обычно» третій акт найменш цікавий? У яких саме? І за одним заходом читачі просять переказати на людську мову оте, що хотів сказати Микола Дубов, написавши:

«Хорошей особенностью спектакля представляет противопоставление начала сказочного бытового, будничного. Если первое — танцующее (?! — Ред.), то второе преимущественно пантомимирующее (?! — Ред.). Быт подан облегченно (?! — Ред.), условно...»

Що це за «начала»: «танцующее» й «преимущественно пантомимирующее», й що це за «облегченная, условная» подача побуту в балеті. Для кого це написано? Для чого?..

«Коллектив театра, — так закінчується рецензія Миколи Дубова, — можно поздравить с большим, заслуженным успехом».

Згодні. Правильно. Зрозуміло.

З свого боку ми теж вітаємо редакцію «Сталинского Племя» з рецензією Миколи Дубова.

ОЗНАКА КУЛЬТУРИ

«У троллейбусі чхати не дозволяється», така обява висіла на дверях, пасажир прочитав і несподівано чхнув.

Кондуктор, який не встиг помітити порушення порядку, ввічливо сказав у простір.

— Щастя, доле!

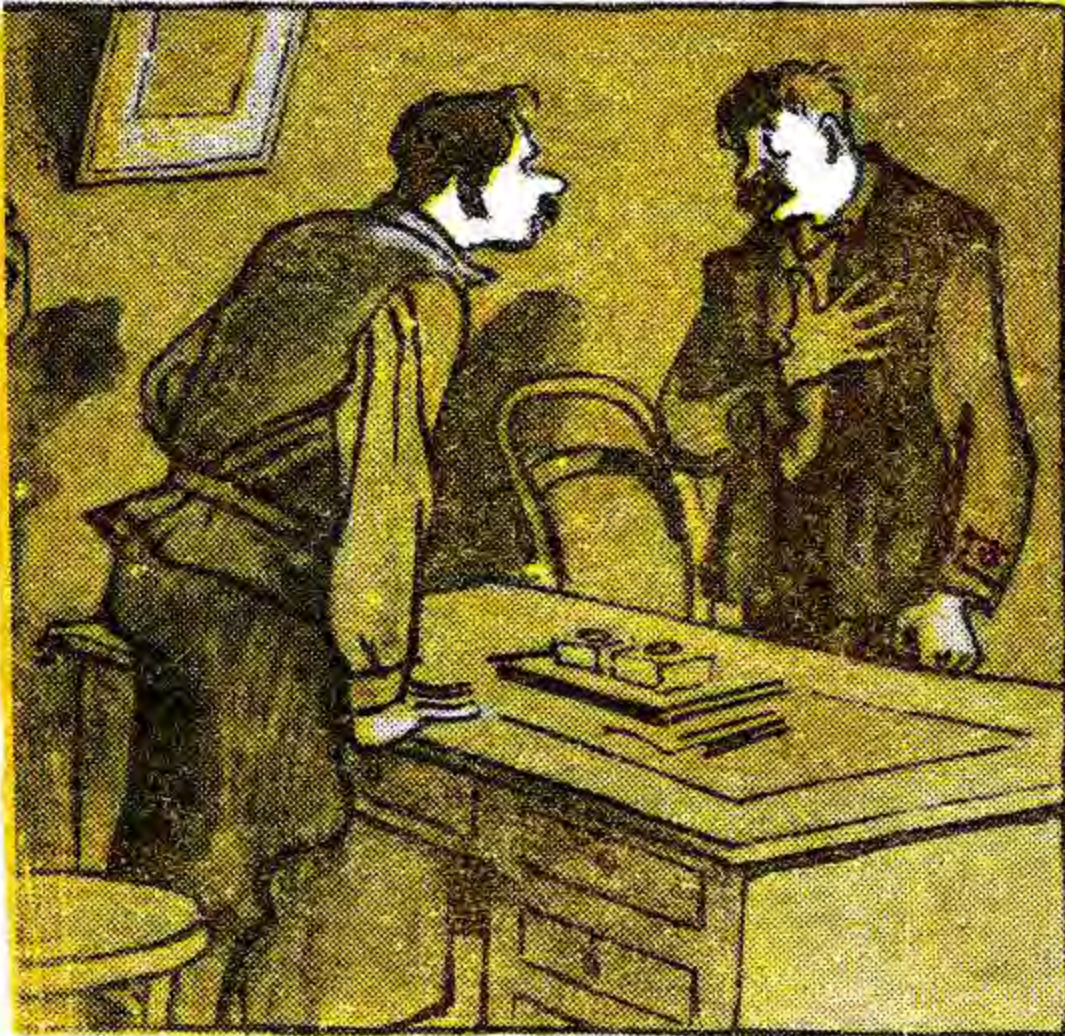
— Дякую, дякую, — закивав головою ульщений пасажир.

— А я думаю, хто це чхнув, — відказав кондуктор. — Платить три карбованці штрафу.

ВИНЯТОК З ПРАВИЛА

В Одеській області зловживають змінами голів колгоспів. Минулого року в 1985 колгоспах області змінили 1445 голів, в 288 колгоспах голів змінили двічі.

Малюнок В. Литвиненка

— Чого ви знову до мене? У вас же ніби справи добре йдуть?

— Та, бачите, прийшов попросити вас, щоб мені хоч догану винесли, а то незручно—у всіх залишених голів колгоспів нашого району є догани, а я, мов сирота серед них — ні догани, ні зауваження, просто соромно на люди показатись.

ВІДКРИТТЯ НАВІГАЦІЇ

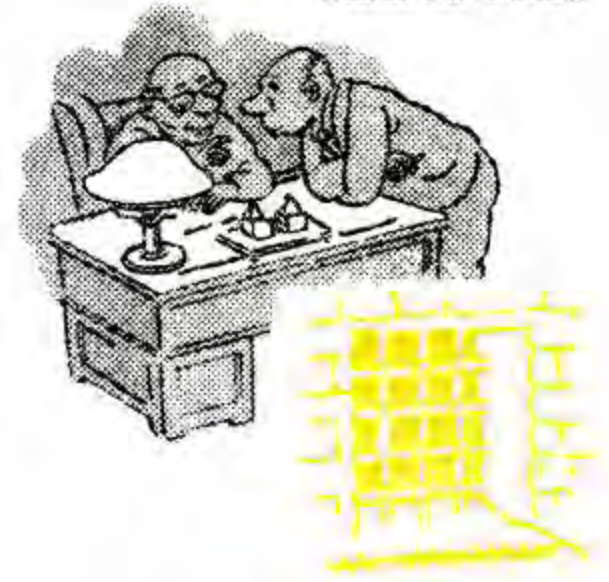
Весна на дворі. Капле з стріх
І тоне, тоне сірий сніг!
Біжать кругом дзвінкі струмки,
Калюжі скрізь, немов ставки,
Де ж за хлівом Левків паркан,
Там просто справжній океан.

Туди веселі хлопчакі,
Майбутні, звісно, моряки
Стягли потай через город
Ночов своїх потішних флоті
Назустріч хвилі котять валом...
Левка обрала адміралом.
Його команда враз лунає,
По ночвах екіпаж сідає,
На широчінь бурхливих вод
Вже вируша могутній флот.
Вода із вінцями врівні,
Корита човгають по дні,
Спочатку й швидкість малувата
Та в допомогу є лопата,
Упріли добре моряки,
Зате ж і попливли таки!
Аж вітер забиває дух,
Ще й сам розхристує кожух.
Ну, як же можна не співати?..
Тут, де візьмись, Левкова мати!
Біжить від хатнього порогу,
На весь куток здійма тривогу.
Що вдієш тут, як матірки
Душею й то не моряки!
К приміру от, Левкова мати —
Могла б хоч рейс перечекаати?
Не хоче й слухати!.. Ну, от
До берега підходить флот.
І адмірала тут вона
За вухо витяга з корита..
А все-таки весна прийшла,
І навігація відкрита!

Алла СОРОЧАН.

ПЕРШОКВІТНЕВІ ЖАРТИ

Малюнок Бе-Ша

Нарешті наш зав. складом одержав нову квартиру!
...І одержав (за ґратами).

Ви чули, сьогодні в нашій їдальні подають пресмачні обіди?
...І подали... завідувачеві їдальні.

З ПОДОРОЖЕЙ „ПЕРЦЯ“

1. Комедія з горобцями

Село Анікеєвку, Мало-Висківського району на Кіровоградщині, знаєте? Недавно їздив я туди.

Увечері заходжу до клубу. Стрічає мене там один з керівників села товариш Бойко. Бачу, в залі, на підлозі сидять рядочками хлопці, дівчата. Товариш Бойко запросив мене культурно в перший ряд. Вигнав звідти хлопців і, розкланюючись, каже:

— Не соромтесь, товаришу Перець. Якщо зморилися, то витягайте ноги. Можете і задрімати, лежачи. Це в нас буває...

Хоче, значить, приспати, щоб не розпитував, чому клуб запущений.

— А що там за бочка у вас на сцені? — питаю.

— Це, — каже, — та сама бочка, в яку ще перед війною кум Мірошник ховався, як до куми залицявся.

Побував уже той кум і на війні, і додому повернувся, а бочка все стирчить, бо не було після того вистави.

— А сьогодні ж у вас що в клубі?
— Та те, що й завжди. Поспіває молодь і розійдеться під моїм керівництвом.

Говоримо ото — коли чую, а на сцені як зацвірінчать горобці. Молодь — у сміх. «Зараз почнеться «приставлення», — хтось жартує.

Тут встає товариш Бойко і бігом на сцену. Я й собі туди. І давай ми вести боротьбу з тими горобцями. Я тримаю драбину, а Бойко, як досвідчений у цьому ділі, під самою стелею виробляє всякі фігури. Витягне ото руку, схопить горобців у жменю і — трах ними об сцену. Ну, чим тобі, думаю, не цирк в Анікеївці.

Та тут я здорово підкачав. Не втримав

якось драбину. Хитнулася вона, а Бойко не видержав балансу, полетів униз, і прямо з того польоту — гульк у бочку.

Як забелькоче в ній з переляку, а звідти луна: гу-гу-гу! Потім, бачу, вибирається.

— Кум Мірошник лізе, — закричали хлопці.

Отаку комедію з горобцями розіграв я на анікеївській сцені. Не знаю, чи привели вже там клуб до порядку, чи прибрали ту бочку, бо я того ж вечора подався далі.

2. Ананьївські послуги

Є на Одещині таке собі тихеньке місто Ананьїв. Ото туди і забився я. Іду вулицею, читаю вивіски: «Ідальня змшторгу». Зайшов пообідати. Зайняв місце за столом і жду. Сиджу двадцять хвилин, півгодини, а ота ананьївська модниця-офіціантка не підходить.

Мабуть, моє мовчання викликало підозріня. Підходить зав. їдальні, глянув спід лоба і питає:

— Що ви за лічність? І вообщє чого тут?

— Чекаю, доки обслужать! — кажу.

— Ахі Ви обідать? Чого ж ви мовчите?

Студент педшколи товариш Мулик, що сидів поруч, пояснив мені, що тут такий порядок, що хто хоче їсти, той мусить кричати, протестувати, потім уже обслужать.

Давай я, значить, подавать голос. Не помагає і це.

— Ви тількищо почали требовать, — каже модниця, — є люди, що раніш просять.

Чого, я думаю, не кричав зразу. Вже досі, мабуть, дійшла б черга, а так пропало пів години.

Нарешті, подали суп.

— А ложку? — кинув я вслід.

— Ложку треба мати свою, — відповідає. Прийшлося «по-змшторгівському» обідати. Підняв миску і випив той суп. І це, думаю, добре. Хоч горло пропарив після того, як накричався.

Тільки хотів вставати — як підходять до мене здоровенний рудий пес. Поклав морду на мої коліна і так глянув червоними очима, що я й похолов.

Тільки хочу ворухнутись, а пес: — гр-р-р-р!
— Дайте щонебудь, а то штани пропали, — радить студент Мулик.

Якось благополучно вислизнув я зза столу. Витер при виході ноги, щоб грязюку по вулиці не волочити і подався.

На заході сонця пішов у «Ананьївський готель Міськкомунгоспу» спочивати. Ні, в такому «готелі» ви ще, мабуть, не спали.

Як я милувався, коли чергова для мене матрац підбивала. Так «підпушила» його, що він аж потріскував надутий. Білзну тут і не пам'ятають.

— Як же без подушки спати? — питаю чергову.

— Хіба у вас штанів нема? — каже.

Прийняв я її пораду і пірнув під пальто у ту «перину»... Боже мій! Не сотні, а тисячі гострих соломинок і якихось штурпаків уп'ялися в моє тіло.

— На чому ви мене положили, — кричу.
— Там, — одвічає чергова, — попадаються іноді сторчі з очерету, так ви трохи пошуруйте спиною, поламайте. Буде м'якше.

— Ні, кажу, — хай їх краще ламає зав. комунгоспівська спина. А я не можу...

Через це прийшлося залишити Ананьїв та оце аж тепер винести подяку його керівникам за всі комувальні «послуги».

Записки Перця опублікував
Степан ОЛІЙНИК.

Малюнок К. Агніта

Б у р я к-ж е н и х (до ланкової). — Як зумієш подбати про мене, приголубити, у пухкий зяб покласти, гнойку підслати, міжряддя розпушити, прошлейфувати, прокультивувати, прокоткувати, прошарувати, прорвати, перевірити, підживити, пробукетувати, вчасно з постелі підняти, — тоді піду за тебе. І буде у тебе цукор і життя, як мед, і промтовари, і гроші, і друзі хороші.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-89, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (на укр. язике). Здано до набору 18-III-1946 р. Підписано до друку 16/IV—1946 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.